

školský časopis

prosinec 2006

Všechnálek

**Děti nezlobily,
bály se čertice**

/J. Felix Pustka/

**Rybářský příběh:
Na co se těším celý
rok**

/Martin Netolický/

**Klaunova válka:
Háškův Švejk**

/Vladimír Radil/

**Rozhovor
s panem
školníkem**

Vojtěch Příhoda

VE SLUŽBÁCH Dětského parlamentu

**Keramické kouzlení
ve třetích třídách**

/Lucie Stará/

**Druhá schůze
Dětského
parlamentu**

Milí čtenáři.

Právě držíte v ruce další, tentokrát vánoční a v tomto roce poslední, číslo vašeho oblíbeného Všechnáka. Opět v něm najdete mnoho zajímavých článků a rozhovorů, do kterých se jistě každý rád zače.

V časopisu objevíte článek pana učitele Radila o spisovateli Jaroslavu Haškovi, nejžhavější novinky ze světa módy, několik kuchařských receptů, zprávy ze sportovního dění v naší škole i pár oblíbených vtípů. Martin Netolický píše tentokrát o výlovu rybníka, což se v předvánočním čas hodí. Dále se dočtete, jak navštívili školu anděl, Mikuláš a čertice. Největší bombou tohoto výtisku je, dle mínění naší redakce, rozhovor s panem Václavem Heroutem.

Věřím, že si i v předvánočním shonu najdete chvíli na přečtení tohoto čísla.

Závěrem vám přeji, ať najdete pod vánočním stromečkem přesně to, o co jste si psali Ježíškovi, a ať na vás v příštím roce čekají jen samé příjemné zážitky, třeba i díky našemu časopisu.

Johana Růžičková

Rozhovor s Vojtou Příhodou, členem Dětského Parlamentu naleznete na str. 8.

Vánoční - Martin Netolický

Pomalou padá sněh,
vločka za vločkou,
kraj kolem zbělel
a ztich.

Střípky kouzel padají
mezi nás.
Abychom na chvíli sedli si do křesla
v ten vánoční čas.

Pomalou hoří svíčka
taví vosk
i náš žal.
Těžknou víčka.

Venku se připozdívá
a nám se klíží oči
mnohem dřív.
Takhle nás vítá čas vánoční.

Chodí mezi námi. Nikdo ho pořádně nezná. Muž mnoha tváří.

Často ho vidáme se šroubovákem, kladivem nebo s pilou v ruce. Každý se ho musí bát. Když zakřičí tak běhá mráz po zádech. Uhádli jste: náš milý pan školník. V dnešním čísle jsem se ho rozhodl vyzpovídat. Spolu s dalšími redaktory jsme prodiskutovali pikantní témata, vybrali zajímavé otázky a hurá na to.

S panem školníkem jsme se domluvili na čas a já mu dal otázky, aby si předem připravil odpovědi. Šestou hodinu jsem pln napětí seběhl do nejnižšího patra, kde jsem našel dveře do školníkovy kabinetu otevřené. Nesměle jsem zaklepal a vstoupil dovnitř. Hned na prahu mě přes nos praštil zápach kouře. „Sem spálil vysavač,“ zazubil se. Napětí ze mě opadlo, zadržel jsem záchvat smíchu. Vysavač položil do rohu místnosti a nabídl mi křeslo. Na stole hořela svíčka já si najednou připadal tak důležitý a očekávaný. Takového pana školníka jsem dříve neznal, hýřil vtípem a vůbec ve mně zanechal nerasmazatelný dojem sympatického pána, který se mračí jen naoko. Překvapil mě svým klidem, chováním i humorem a myslím si, že by dokázal zaujmout každého.

Zavedl byste nějaké fyzické tresty?

Nejsem zastánce, ale některé věci se nemíjí účinkem. Já se snažím řešit věci slovně.

Bral byste post ředitele nebo učitele?

Ředitele ne, ale vyučovat dílny bych zvládl.

Pracujete ve škole. Chodil jste rád do školy?

Chodil jsem rád a byl jsem průměrný žák.

Byl jste hodný žák?

Kluk, jako všichni, jsem zlobil, ale věděli jsme, co si můžeme dovolit.

Máte rád domácí práce?

Nezavrhuju je, nebráním se tomu.

Čím jste chtěl být jako dítě?

Bavili mě motory, auta, splnil jsem si sen: ještě než jsem nastoupil jako školník, tak jsem se deset let věnoval právě autům.

Jaký je váš denní program?

Co nejraději a často opravujete?

Co se týká mechaniky, nejradši AV techniku, rádia a tak.

Co Vás na žácích školy fascinuje?

Ty děti, co vědí co chtějí, vnímají co chtějí a dou si za tím. Z druhé strany pak ti žáci, kterým nezáleží na věcech a nevědí, kde mají strop.

Na co jste ve svém životě nejvíce hrdý?

Na rodinu, na svoje rodiče a děti, jinak na to, co člověk dokázal

Co Vás dokáže nejvíce vytočit?

Když jsou děti k věcem laxní a nezáleží jim na nich. Za nás platilo, že cos nevyrobil, to nezničíš.

Kolují o vás zvěsti, že jste velmi dobrý tanečník. Je to pravda?

Hodně sportuji a tanec je jedním z mých sportů.

Kde jste k tomu to umění přišel?

Věnoval jsem se tomu už dřív, baví mě to.

Na škole jste si vydobyl obrovský respekt nejen u žáků. Prozradíte nám jak?

Důrazným a příkladným chováním, někdo poslechne a někdo mě má holt za blbce.

U učitelů asi razantním přístupem k práci a žákům. Vědí, že nejsem žádný brouk Pytlík a trochu tomu co dělám rozumím. Martin Netolický

Koordinátoři nás svolali 13.12. šestou vyučovací hodinu do školní knihovny. Nejdříve nás seznámili s výsledky minulého zasedání a informovali nás o aktivitách školy. Škola zakoupila **nový mikrofón, zrcadla na dívčí toalety prvního stupně** jsou objednána. Zrcadla na pánské záchody na druhém stupni jsme pro malý zájem

úkolů škola pohrne, ale o to příjemněji by mě překvapila. Můžeme jmenovat Ortenovo gymnázium v Kutné hoře, kde zvířátka nejsou zvláštností. S touto myšlenkou jsme našli podporu i u koordinátorů.

Vyskytl se dotaz, kdy se otevře **bufet**. Před Vánoci nejspíš ještě ne, avšak věrme, že brzy. Z hlediska bufetu se z prvního stupně ozvala stížnost na **vyšší**

Druhá schůze Dětského parlamentu

shledali jako zbytečná a nepodstatná. **Do školní knihovny přibýly knihy za několik tisíc korun**, jako oblíbené jmenujeme například všechny díly Narnie, knihu Eragon, Eldest nebo Zkoušky smrti od Darrena Shana.

Snowboarding na lyžařském výcviku je jednou z často pokládaných otázek. Dozvěděli jsme se, že osnovy základní školy neobsahují zmínku o snowboardingu, tudíž nebude na lyžařském výcviku aplikován. Ovšem stačí, aby se našel instruktor s kurzem a určitý počet zájemců s vybavením a můžeme o snowboardingu uvažovat.

Jistě víte, že probíhá **soutěž o nejlepší výzdobu třídy**. Na toto téma se můžete blíže informovat u třídních učitelů, jelikož pravidla visí ve sborovně, kam žáci nemají přístup. Upozorňujeme, že se nesmí nic lepit na okna ani zdi, za což by se dle našeho návrhu měly strhávat body.

Na naší schůzce jsme také hovořili o školní jídelně. Plánujeme **pozvání vedoucí školní jídelny**, abychom jí položili několik otázek, zatím musíme shromáždit naše dotazy. Proběhne také anketa ve školním časopisu na téma oblíbenosti jídel.

Velmi jsme si **pochvalovali bruslení** a tímto bych chtěl vyslat díky do řad učitelů i vedení školy, kteří tuto skvělou akci organizují.

Sociální zařízení v naší jídelně jsme shledali v nevyhovujícím až dezolátním stavu, proto jsme navrhovali rekonstrukci.

Mezi dětmi prvního stupně se objevili zájemci o **kroužek vybíjené**, teď jde jen o dohodu mezi učiteli a žáky a navíc rozpis haly je hodně nabitý.

Pozastavili jsme se **nad školními výlety** a chvíli jsme si stěžovali na své třídní učitele. „Copak je špatný výlet jet do kina?“, ozývalo se z našich úst. „Výlety jsou nepovinná akce a záleží jen na třídních učitelích zda vaše návrhy přijmou“, takto tvrdě argumentovali koordinátoři.

Kohosi z nás napadla velmi zajímavá myšlenka, že bychom mohli ve škole **chovat zvířátko** na pozorování. Nadšeně jsme diskutovali na toto téma, shodli jsme se, že by zvířátko mohlo být ubytováno ve vestibulu. Našlo se samozřejmě několik pesimistů, kteří nám nedávali moc šancí uspět s tímto nápadem. Osobně také nevěřím, že se do tohoto

ročníky, protože **předbíhají** ty z prvního stupně. Chvilí jsme kličkovali z bezvýhodné situace a nakonec jsme seznali, že to je věc dozoru.

Zaregistrovali jsme také **šilný nápad**, aby si každá třída nechala **vymalovat místnost** ve které se učí vlastní kombinací barev. O tomto návrhu jsme příliš nepřemýšleli. Dalším neméně **slabomyslným návrhem byla instalace laviček** na chodby, z bezpečnostních důvodů seznáno jako nepřipustné.

Zahájili jsme prostřednictvím naší předsedkyně P. Narovcové **spolupráci s Dětskými parlamenty z jiných škol**. V několika e-mailech, které nám byly k nahlédnutí, nás zaujala stravovací komise. Avšak podle slov koordinátorů není důvod ke zřízení v naší jídelně. Plánovali jsme **i návštěvu kontaktovaných škol**.

Dozvěděli jsme se, že má město zažádáno o dotace na **další multifunkční hřiště**, držíme palce a doufáme, že to vyjde. Nesmíme zapomenout na focení, které se již stalo tradicí (viz fotky). Zbytek času jsme věnovali **plánování Dětského dne, ukončení školního roku** a podobně. Všechny návrhy na organizaci přijímáme s otevřenou náručí. Naši nespokojenost nad neuskutečněnou vánoční diskotékou

komentoval koordinátor p. uč. Starý: „Diskotéka byla vždycky jen takové hození do placu.“ Dali jsme mu za pravdu, ač neradi, vždyť nemáme časový harmonogram ani organizaci. Stále ještě si rádi „zakřičíme do tmy“, abych také citoval koordinátorku p. uč. Fialovou, ale myslím si, že za námi vidíte pokroky. Vždycky bude co zlepšovat.

Martin Netolický, foto: Martina Fialová

Rybářský příběh

Okoun říční, délku jsme odhadovali na 40 cm, je důkazem, že i neušlechtilé ryby mohou být krásné a dokonale.

Voda se vaří nekonečnou změť rybích těl

Tolstolobik

Na co se těším celý rok

Rybářská sezóna definitivně skončila. Rozhodl jsem se tedy přizpůsobit svůj článek Vánočním na štědrovečerní stůl patří neodmyslitelně kapr. Asi hodně z Vás tuto krásnou tradici nedodržíte. Takovým lidem nechci nic namlouvat, ale říkám, že je to škoda, já si bez řízku z kapra a bramborového salátu neumím představit 24. prosinec. Existují jistě i tací, kteří preferují supermarket Tesco. Já jako rybář bych se nikdy nesnížil, zajít do Tesca pro mraženého kapra. Neodsuzuji kvalitu Tesco-výrobků, ale přinejmenším zpochybují délku pobytu kapra v mrazáku ...

Doporučuji koupit si rybičku pěkně živou a mrštnou, zkrátka máte jistotu, o tom co jíte. Můžete si vybrat i vyhovující velikost a v nabídce bývají i jiné druhy, no nečekejte zrovna žraloka. Na místě koupí Vám dle přání a za nějaký ten poplatek kapříka i odpraví. Chtěl bych se pozastavit nad lidmi, co si kapra koupí živého a pak ho slavnostně se slzami dojetí a slovy naděje pustí do Sázavy. Ne, že bych se nějak zlobil, vždyť Vy nám vlastně zarybňujete revír. Co si vlastně myslíte Vy ochránci přírody, že tomu chudákovi šupinatému nějak pomůžete? Stavíte kapra před nedostižitelný cíl. Zemře buď šokem po několika dnech, nebo se dostane na onen svět jako vyhledovělý, nezazimovaný, rybí bezdomovec, pro kterého je smrt vysvobozením. Tak či onak ho na jaře chytnou nějaký rybář, třeba zrovna Váš soused, nebo nedej Bůh já. A to byste asi nechtěli. Zabýváme se však otázkou, jak se takový kapr dostane do kádí prodejců a posléze na váš talíř? Přiblížím vám takový ten vrchol rybářské sezóny, třešničku na dortu v rybaření. Hádáte správně tou třešničkou je výlov. A byl bych to špatný rybář, kdybych se výlovu aktivně neúčastnil. Opustíme na chvíli břehy Sázavy!

Někdo rozsvítil lustr a já přes sebe přetáhl peřinu. Takovéhle drastické metody probouzení přímo nesnáším, ale nedá se nic dělat. Už slyším bratranceův hlas a cítím jak mnou nemilosrdně třese. Vzal mi peřinu a jal se kázat cosi o vstávání a o tom, že spím jako dřevo a nic mě nevbudí. Rozespale jsem utrousil několik poznámek o vycvohanosti a nelidskosti. Jakmile jsem však seznal, že se už bratranec oblékl do kalhot, svetru a bundy optal jsem se udiveně: „To ono se už jako jede?“ „Nekecej a dělej,“ zněla trpká odpověď z pokoje rodičů. Nasadil jsem výraz vyvorané myši, aby se nade mnou slítovali. Oblékl jsem si šušťákové kalhoty, koženou bundu a klasické černé holinky. S bratranceem jsme hned vyrazili na dvůr. Přivítal nás přátelský štěkot Lukyho, slunce ještě nevylezlo ze svého brlohu, proto tu panovalo šedivé přítmí. Přidali jsme se ke skupince lidí, které jsme vlastně ani neznali. Za měsíčního svitu jsme společnými silami naložili vše potřebné, podběráky, kádě, stoly, lopaty, gumové obleky, zkrátka všechno, co je k výlovu potřeba. Konečně jsme nasedli do auta a vyrazili. Nikdo nemluvil, každý jen rozespale zíval a představoval si, jak se v jeho podběráku zmítá nějaký ten pořádný kus.

O tom jsme si však zatím mohli leda tak nechat zdát. Čekala nás další prácička, všechno znova vyložit a naplnit kádě vodou. Utvořili jsme řadu lidí od rybníka ke kádím a jen jsme si podávali kyblíky. Posléze mě musel bratranec vystřídat, stál jsem předkloněn a těžce oddychující.

S prvními slunečními paprsky se začalo lovit.

Nesnesitelně mě pářili zádové svaly. Kdo by řekl, že se pod slovem výlov může skrývat taková dřina? „Čau.“ „Ahoj.“ Pozdravil jsem se s jedním známým rybářem. Bratranec se mi kamsi vytratil. „Tak co, jak to de?“ Zeptal se. „Jó, dobrý.“ Zalapal jsem po dechu a pokusil jsem se narovnat. Kádě byly až po okraje plné vody a tak jsme si oba vzali podběrák a vyčkávali jsme až klesne hladina. Odpočívání jsme na kamenech a on mi vyprávěl, o tom, jak chytl pstruhu a lipany. Na oplátku jsem mu vyprávěl o svých úspěšných lovech. Řekl mi, že bych s ním mohl jet o vánočních prázdninách na dírky, což je jedna z mnoha technik lovu. Nadšeně jsem souhlasil.

Společně jsme sledovali rybáře v gumovém obleku, který se plahočil po pás ve vodě přes celý rybník k nám. V jeho podběráku se zalesklo krásné, dokonalé tělo obrovského okouna. „Nádhera,“ vydechl jsem.

„Ten se fakt poved,“ doplnil můj známý. „Patřít do chovu,“ konstatoval jeho lovec. „Můžu si ho vyfotit?“ Zeptal jsem se. „Jo jasně, podržím ti ho.“ Vytáhl jsem mobil a udělal snímek. „Takovejhle kus se jen tak nevidí,“ doprovázel fotografování chlup v obleku. „Myslíš, že tu budou ještě jiný dravci?“ „No,“ zamyslel jsem se, „měli by tu být tak tři štiky.“

Okoun putoval do jedné z kádí. Chopil jsem se podběráku a s prvními slunečními paprsky se začínalo lovit. Většina rybářů vlezla doprostřed rybníka a tam lovili, ty největší kusy se tak dostávali na mělčinu. Uviděl jsem obzvlášť velkého amura a hned jsem na to upozornil známého rybáře: „Hele tak teď se dívej.“ Pomalu jsem se přiblížil

V rybí změti.

Malá vánoční akademie

k nic netušící rybě. Její hřbet čouhal tak pět čísel nad hladinu, proto jsem dobře odhadl i postavení hlavy. Jednu ruku jsem vedl na ocasní ploutev a druhou na hlavu. Pozorně mě sledoval pár očí mého, teď už kamaráda. „Tak se předved' borče,“ utrousil. Prudkým pohybem jsem amura zmáčkl za hlavou a chytl mu i ocasní ploutev. Voda vysoko stříkala a spršky bláta dopadaly v okruhu pěti metrů. Pustil jsem ho. V ústech, ve tváři i ve vlasech, všude jsem měl bláto a z bundy mi kapala voda, asi jako vodníkovi. Podle záchvatu smíchu mého kamaráda jsem usoudil, že další pokusy o polapení ryby holýma rukama jsou nad moje úsilí.

Zuřivě jsem popadl podběrák a jal jsem se spravit si chuť tím, že chytanu nějakého kapřička. Výlov byl zatím v plném proudu, na hrázi se tvořila fronta lidí čekajících na toho svého vánočního kapra. Nosili jsme bedýnky ryb sem a tam, jak kdo chtěl a tak na potěšení z lovu

Někdy je potřeba dát si voraz.

nezbylo tolik času.

A přece jsme se chopili podběráků a zatímco si ostatní dávali panáka či klobásu, my se čochtali v blátě a lovili jsme kapra za kaprem. Sem tam se připletl i nějaký amur či tolstolobik, plni nadšení jsme ryby lovili do ruky, nebrali jsme ohledy na zástupy čumilů formujících se na hrázi, ani na to že jsme byli mokří a promrzlí. „Hele, hele,“ volali jsme jeden přes druhého, naprosto jsme ignorovali svět kolem.

Výlov vyvrcholil a my seděli na balvanech. V blátě se plácaly stovky drobných rybek okounů, slunek, kapřičků a dalších. „Jejich taková škoda, že musí umřít!“ Privil jsem. „To jo, tak krásný rybky a tolik!“ Odmlčel se. „A co dyž bysme pomohli aspoň některým?“ Navrhl nadšeně. „Tak dem na to.“ „Tak jo, ty sežeň kyblíky a já seženu podběrák s malejma očkama!“ „Stejně ale všechny nezachráníme,“ prohlásil jsem. Doběhl jsem pro kbelíky a naplnil jsem je vodou. Začal jsem vybírat ty, co uvízly v blátě a nedaly se podebrat podběrákem. Z výlovu jsme odcházeli jako poslední obtíženi kbelíky potěru. S dobrým pocitem a plným holkami vody jsem nasedl do auta. „Tehle výlov se fakt poved,“ promluvil jsem k bratrancovi.

✓ *Martin
Netolický*

Moderátorský mikrofon uchopily Adéla Rajdlová a Barbora Studničková z třídy 5.A.

Když vznikne cosi, co se s úspěchem setká, tak současně s tím vzniknou i předpoklady pro pokračování. Takto se rodí tradice. Mají jednu výhodu, a to že zavazují. Ono zavazování je totiž nejlepší zbraň proti omílání vyčerpaných postupů. Každé klišé divák hnedle pozná. Může srovnávat. Účinkující musí být zkrátka lepší než loni. Tradicí se u nás na základce pomalu stávají školní akademie.

Letos ji pro své spolužáky a rodiče secvičily děti z prvního stupně. Program byl pestrý. Kdo si udělal čas a přišel patnáctého prosince do Městské sportovní haly, neodešel v žádném případě zklamaný. Inscenovaly se tady pohádkové skeče, ba i hrálo na flétnu. Pochodovaly zde mažoretky a poskakovaly roztleskávačky. Sem a tam se zazpívala i nějaká písnička. Své publikum si našel i taneční pidirecítálek. Moderátorský mikrofon uchopily Adéla Rajdlová a Barbora Studničková. Nejen možné vyjmenovat všechny, kdo se na celé akci podíleli. Všichni účinkující a učitelky si určitě zaslouží poděkování.

Vladimír Radil

Ve škole se nezlabilo,

Tak zase po roce byly ve škole všechny děti hodné. Vyrželo jim to sice krátce, ale alespoň jeden den si paní učitelky trochu odpočinuly od toho neustálého napomínání a okřikování zlobivých dětí. A proč děti nezlabilo? Protože ve škole chodili čerti.

Bylo to jako vždy 5. prosince a děti si doopravdy netroufli vystrkovat růžky, protože ve škole byli rohaří. On ten čert tam byl ve skutečnosti pouze jeden a nebyl to vlastně čert, ale čertice. Naštěstí pro děti ho doprovázeli dva v bílém, anděl a Mikuláš. Naštěstí říkám, protože anděl s Mikulášem jsou k dětem zpravidla hodní. Anděl s Mikulášem čerta krotí a domlouvají mu, aby děti do pekla nebral. A co navíc? Rozdávají dárečky. Každý žák školy dostal od Andělka mikulášský perník z Pardubic.

Tato pohádková trojice navštívila všechny třídy na nižším stupni. A nebylo vždy veselo. Dokonce i slzičky občas někomu ukropily. Čert podle čichu a Mikuláš pomocí kouzelné berly rozpoznali, kdo zlobí a komu tedy přísluší peklo. Tito vybraní zlobilové se vyrovnali u tabule a dostali poslední šanci. Stačilo jim zazpívat písničku nebo odrecitovat nějakou báseň. Ti větší hříšníci však šli do

pytle rovnou.

Na fotce můžete vidět Vojtu Losineckého z 2.A, který tušil, že stejně jako loni i letos ho bude čert strkat do pytle. Protože Vojta není žádný hloupý kluk, připravil se na to. Když čertice zavazovala pytel, aby se z něho už Vojta nemohl dostat, objevil se na boku pytle nějaký špičatý kovový předmět. Hned bylo jasné, že jsou to nůžky, a za chvíli už byla v pytli díra, která se furt zvětšovala.

Čertice Vojtu raději pustila, protože pytel měla jenom jeden. A aby se na něj za tu díru v pytli nezlabila, odrecitoval Vojta čertici, andělovi a Mikulášovi pěknou básničku.

A víte, v které třídě je nejvíce zlobivých dětí? Už jsem se zmínil, že čertice to dokáže poznat podle čichu. Prochází se po třídě, ke každému přičichne a hned ví. Mikuláš pozná zlobivé dítě pomocí kouzelné berly. Když umístí zahnutý horní konec berly nad hlavu dítěte, berla buď zůstane v klidu nebo se začne kroužit a roztřepe se. A to je právě znamení, že dítě je zlobivé a že potřebuje poslat do pekla.

Tímto způsobem Mikuláš s čerticí zjistili, že nejvíce zlobí třída 5.A. Před tabulí se v této třídě seřadilo hned deset dětí. Kdyby si je čertice odnesla všechny, museli by třídu nejspíš zrušit pro malý počet žáků. Na fotce vpravo můžete vidět, jak se čertice snaží narvat do pytle dva žáky 5.A najednou. Jsou to

A nemyslete si, že čerti nemůžou přijít, kterýkoliv jiný den v roce. Stačí, aby někdo ve třídě zabušil na topení.

Felix, foto: Vladimír Nulíček

děti se bály čertice!

Vojta Lépeš a Pěťa Kremláček, známé firmy.

Ve 3.A se děti čertů nebáli. Jsou na ně zvyklé, protože se s nimi vídají každý den ve třídě. Sedm jejich spolužáků jsou budoucí čerti. Můžete je poznat na fotce dole podle rohů. A víte, kdo z těchto malých čertů měl růžky nejdelší? Zkuste to na fotce poznat sami.

Další zajímavost byla k vidění v 1.B, kde sama paní třídní učitelka Radka Smutná je čertice. Děti si na to zvykli a už se jí nebojí (fotka v pravo).

Ve 3.A se děti čertů nebojí. Sedm žáků této třídy jsou

Klaunova válka

Haškův Švejek

Pán tvorstva, přes všechnu svou sílu a rozum, dopředu většinou neuhodne , co natropí. Platí to i pro spisovatele. Někdy má jeho výtvar úplně jiný význam než si autor usmyslil.

To se stalo právě Jaroslavu Haškovi. Chtěl svým Švejkem ukázat na militarismus jakožto škodlivý a nemravnýjev. Satirou se jej pokusil, když už ne rovnou zničit, tak alespoň narušit. No, a tak dobrý voják má být postavou, která bude Haškově papírové destrukci sloužit do roztrhání těla. Kam se Švejek vrátne, tak tam všechno uvádí ve zmatek. Hází písek pod kola rakouské úřednické a vojenské mašiny a přispívá tak k tomu, že se jednoho krásného dne zastaví. Milióny jeho českých soukmenovců tehdy loyálních Rakušanů, později oddaných Masarykových stoupců si při setkání se Švejkem ťukají na čelo.

A právě jimi byl Švejek později nepochopen. Nutno ale říci, že my, jakožto potomci loyálních Rakušanů Švejka nechápeme také. Vidíme jej většinou jako maloměšťáckou figurku, nebo jako lidového baviče , nejvíce však jako bodrého pivního skauta. Bojovníka proti C aK monarchii by v něm dnes málokdo nehledal. Přesto Haškův román ovlivnil naše vlastní sebeuvědomování i to jak Čechy vidí cizina.

Nutno, ale říci, že dobrá díla přežívají svou dobu. Nemůže se zase nikdo tak moc divit, že se na ně čtenáři dívají soudobými očima. Homér také něco jiného znamenal pro své současníky, něco jiného pro Římany a něco jiného znamená pro zrušské šestáky.

Autor bývá centrem každé literární umělecké akce, od něho se rozbíhají a k němu se sbíhají všechny nitky díla. Spisovatelská práce vypadá vlastně jako čtverec, jehož jedním vrcholem je jazyk, druhým pak kompozice, třetím vrcholem by měl být obsah a čtvrtým téma /hlavní myšlenka/. Spojnice mezi tématem a kompozicí je doména autora. Na spojnici mezi jazykem a obsahem, tam se pro změnu realizuje čtenář.

V případě protiválečného románu Jaroslava Haška je

tématem obraz Rakouska-Uherska odsouzeného dějinami k zániku. Švejek sám provází čtenáře po tomto umírajícím světě. Všichni reprezentanti monarchie, a je jedno zda nosí kněžský kolárek, četnický klobouk s peřím, soudcovský talár, anebo oficírskou uniformu, ukazují svým chováním , že si staré Rakousko nic jiného než smrt nezaslouží. Tyto absurdní , ale velmi pravdivé, postavičky se v rámci vzorného plnění svých povinností dopouštějí těch nejhrubších urážek císařského rodu, schvalují atentát na arcivévodu Ferdinanda a na vlastenecké nadšení dávají lékařská vysvědčení o kretenismu a idiotství.

Obsahem díla je Haškova osobní válečná zkušenost z let 1914 – 1919. Hraje stěžejní roli. Kniha dává pádnou odpověď některým kritikům, co tvrdí, že skutečné osobní zážitky nemají v literatuře co dělat, že jsou u velkých spisovatelů naprosto neexistitelné. Dílo prý má být artefakt s pevnou strukturou, nikoli jakási papírová sebepsychoanalýza. Setkáváme se s těmito názory na stránkách denního tisku /Mladá fronta, Respekt/ New criticism v literatuře holt dominuje.

Vraťme se ke Švejkově. Jaroslav Hašek v díle přímo nevystupuje, nicméně jej trochu připomíná postava jednoho dobrovolníka Marka. Dokonce i Švejek má svůj skutečný pravzor. Hašek se s vojákem téhož jména setkal v Rusku. Opravdový je i poručík Dub, jehož spisovatel vykreslil jako pravého vojenského pitomce. V civilu se jmenoval Jedlička a podle jeho České mluvnice se učily celé generace budoucích češtinářů a možná se podle ní učí na vysokých školách dodnes.

Co se kompozice týká, tak je bohužel nejméně stabilním vrcholem

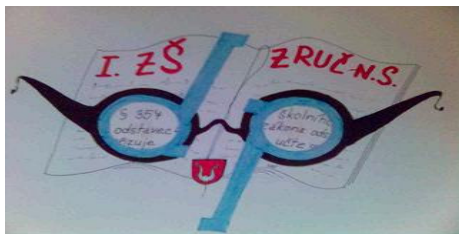
Richardsova recepčního čtverce, o kterém jsme mluvili na začátku. Kompozice má řetězový charakter. Události jdou za sebou,

tak jak šly v prostoru a čase. Chybí zde ústřední zápletka, kolem které by se kupily to ostatní. Velmi důležitým prvkem jsou epizody, příběhy které Švejek sám vypravuje. Vždy nějak reagují na komickou situaci, jež Švejek svým chováním odstartoval. Takovou je i provokace proti plešatému generálovi. Po ní pak přijde příběh s padáním vlasů v duševním pohnutí v šestinedělí. V díle máme však také poměrně rozsáhlé partie, kde Švejek úplně mlčí a děj spěje rychle kupředu. Například „Českobudějovická anabáze“ Někteří teoretici tvrdí, že tady Švejek nebojuje, nemá masku klauna, protože je mezi svými lidmi, mezi jihočeskými venkovany /skutečný Švejek pocházel z Dražova u Strakonice/. Tady to „blbě“ Rakousko nemá žádnou moc.

Hašek byl napadán, že se v jeho románě objevují vulgarismy, čili prostá slova. Chtěl prý jen ukázat, jak lidé opravdu mluví. Svůj jazykový výraz obhajuje. Smetánka v nové republice mluví prý sice podle Gutha-Jarkovského, ale oddává se zato nejhorším sexuálnímu výstřednostem. Jak je vidět, tak Hašek dokonce projevil jakous takous stydlivost. Ostatně jedná se o román z vojny, a tam by jiný než sprostý jazyk působil nemotivovaně, podobně jako salonní jazyk v ústech lupiče. I když i s jazykem se dají dělat roztomilá kouzla. Jeden z románů Agathy Christie začíná například slovy: „Krucinál“, řekla vévodkyně.

Vladimír Radil

Vojtěch Příhoda

Ve službách Dětského parlamentu

Rozhovor s Vojtou Příhodou:

*Vojto, doslechl jsem se, že jsi v Dětském parlamentu tlumočil návrh své třídy, aby byl do školy pořízen automat na prezervativy.
To je pravda. Spolužáci by je plnili vodou a házeli by to z okna. Ale pan učitel Starý jim doporučil koupit si balónky v papírnictví.

*Je pravda, že Dětský parlament přemýšlí o zřízení kuřárny?
To pravda není, i když zástupci obou osmých tříd chtěli kuřárnu prosadit. Problém je však v tom, že podle zákona se nesmí v žádné základní škole v ČR kouřit, a dokonce ani dospělé osoby.

*Vojto, a ty kouříš?
Blázníš, dyť kouření může zabít spermie!

otázky kladl Felix

Jméno a příjmení: Vojta Příhoda
Zástupce třídy: 7. C
Záliby: zpěv, počítač, plavání, bruslení, učení, pečení vánočního cukroví, stavění sněhuláků, nakupování, sáňkování, koulování, kecání s holčkama o čemkoli a čučení na televizi.

Vánoční kuchtění

Štědrý den se kvapem blíží a s ním je tu i další vydání „Všechnálka“. Tento měsíc pro nás nenapišu nic o módě, protože nemám inspiraci, ale o to víc vám napíši receptů. Určitě jste někdy s maminkou dělali různé druhy cukroví – linecké, vosí hnízda, rumové kuličky, anebo vanilkové rohlíčky. Nepříliš známou pochoutkou jsou například marokánky:

potřeby: ½ hrnku sladké smetany, ½ hrnku mléka, 2 lžice cukru krupice, 2 lžice nasekaných mandlí a lískových oříšků, 2 lžice pokrájeného nebo kandovaného ovoce, 1 lžice hladké mouky, 1 lžice cukru, 1 lžička másla, 1 čokoláda na vaření, ztužený tuk a hrubá mouka na vymazání plechu.

Postup: Mandle spaříme a oloupeme, oříšky spaříme na suché pánvi a v utěrce je vymneme ze slupky a nakrájíme na nudličky. Sušené nebo kandované ovoce jemně pokrájíme a s mandlemi přidáme do smetany, ve které jsme rozmíchali máslo a hladkou mouku s cukrem. Poté směs ve vodní lázni krátce povaříme. Na tukem vymazaný a moukou vysypaný plech klademe malé bochánky, které rozmačkáme na placičky /dáme je dále od sebe – při pečení se roztečou/. Marokánky zvolna propečeme a ještě horké je přeneseme na vál, kde je necháme

vychladnout. Nakonec je potřeme vařenou čokoládou.

Anna Navrátilová

Keramické kouzlení

Ahoj všichni, jsem Lucka a stala jsem se nejmladší dopisovatelkou Všeználka

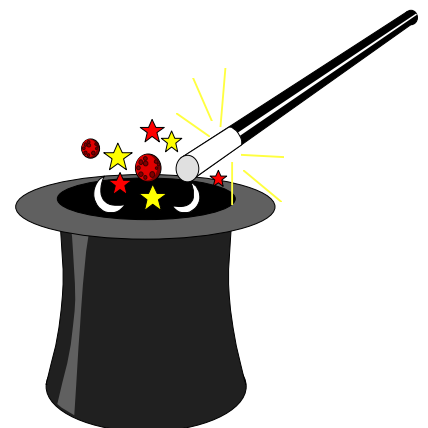
Když chceme něco vyrábět z keramické hlíny, vždycky si musíme vzít staré tričko nebo starou zástěru.

S paní učitelkou Keharovou vyrábíme různé věci. Ne jenom z papíru, ale i z keramické hlíny. Je to velmi zábavné. Ve čtvrtek 23.11.2006 jsme třídy 3.A a 3.B vyráběly keramický zvoneček. Bylo to velice zábavné. Vlastně si s ní hrajeme.

Určitě je to zábavnější než něco vyrábět z papíru. Alespoň se něco nového naučíme. Některé děti ještě nikdy nepracovaly s keramickou hlínou. Když chceme něco vyrábět z keramické hlíny, vždycky si musíme vzít staré tričko nebo starou zástěru. Kdo ještě nikdy nepracoval s keramickou hlínou, tak ta keramická hlína je jako opravdická hlína. Existují všechny možné barvy - například bílá, hnědá, šedá. Jsme rádi, že máme zvonečky, které udělají radost pod stromečkem našim maminkám a babičkám. Lucie Stará 3.B.

Tyhle zvonečky odnese paní učitelka Keharová domů do pece, kde je vypálí.

Předvánoční bruslení v Ledči

Jako malý vánoční dárek si 7. a 11. prosince I. ZŠ Zruč nad Sázavou pro žáky připravila stejně jako v minulém roce bruslení na zimním stadiónu v Ledči nad Sázavou. Jelikož zájemců bylo mnoho, nemohly jet všechny ročníky současně, nýbrž ve dvou skupinách. 7. prosince bruslili zájemci ze šestých a sedmých ročníků a v pondělí 11. prosince osmáci a devátáci.

Takhle si užívaly cestu vlakem holky z 9.A

Z vlakového nádraží ze Zruče se vyjždělo už v 7.05. Od 8 do 11 byla připravena ledová plocha pro bruslařské umění našich žáků. Na jedné půli vyrůstali možné budoucí hvězdy NHL a na druhé vičily budoucí krasobruslařky.

Všechny nás potěšil a zahřál otevřený bufík, kde kluci doplňovali tekutiny mezi vyčerpávajícími zápasy a děvčata si ve vyhřáté místnosti mohla usušit mokré zadní části kalhot.

Někteří kluci, kteří nehráli hokej se vydrželi věnovat celé tři hodiny jiné hře. Brali holkám čepice a holky se je snažila získat zpátky.

O vzorný průběh celé akce se starali páni učitelé Vladimír Nulčec – Nulda, Roman Starý – René a Jindřich Pustka – Felix. Učitelé moc starostí neměli, protože se nikomu nic nestalo. Hojná účast byla zapříčiněna také tím, že osmé a deváté ročníky měly mít odpolední vyučování, které jim odpadlo.

Martin Kovařík

Smolný finálový zápas

Naše škola, jmenovitě paní učitelka Maruška Tomanová, pořádala v posledním listopadovém týdnu hned dva turnaje ve floorbalu. V úterý 28. 11. vyhrála oblastní kola děvčata. Reportáž z tohoto turnaje byla publikována v listopadovém čísle Všechna. Ve čtvrtek 30. 11. sehráli podobný turnaj chlapci.

Turnaje chlapců se zúčastnily čtyři školy z nejbližšího okolí: Kácov, Sázava, Uhlířské Janovice a my, I. ZŠ Zruč nad Sázavou. Naši kluci se cítili být favority a také nechtěli zůstat ve stínu svých úspěšných spolužáků.

Vstup do turnaje nám vyšel skvěle. Celkem hladce jsme porazili oba posázavské rivály, tedy Kácov a Sázavu. Nejtěžší krok za celkovým vítězstvím nás ale teprve čekal.

V posledním utkání celého turnaje jsme narazili na soupeře, který měl v tabulce také dvě výhry. Byl to

Trenérka udílí poslední rady před utkáním

zápas „kdo z koho“. Postoupit do okresního kola mohl jen jeden.

Do utkání lépe vstoupili žáci janovické školy. Za stavu 1:2 v náš neprospěch se dopustil nešťastného faulu zručský David Hornát a dostal trest na pět minut!!! V následujícím oslabení jsme obdrželi 3 branky, to definitivně pohřbilo naše postupové naděje.

Felix

Dole: Naši reprezentanti v objetí fanynek.

